

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/658/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713206241
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5713206241.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava; proti odporkyni: U. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX H.-J., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. F. X/A, XXX XX Z., o zaplatenie sumy 3 015,79 eur s príslušenstvom, na základe odvolania vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 9C/160/2013-83 zo dňa 29.5.2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu m e n í tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Účastníkom konania (vrátane vedľajšieho účastníka na strane odporkyne) náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 82,08 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ bol v konaní procesne úspešný, nakoľko odpor podaný proti platobnému rozkazu vedľajším účastníkom na strane odporkyne bol odmietnutý uznesením zo dňa 17.7.2013, v rámci ktorého (uznesenia) si súd I. stupňa zároveň vyhradil úpravu trov konania na samostatné rozhodnutie.

Nadväzne s poukazom na navrhovateľom podané vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu (uzneseniu o odmietnutí odporu), ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, priznal prvostupňový súd náhradu za odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby vo výške polovice základnej sadzby, t.j. vo výške 60,59 eur a režijný paušál v sume 7,81 eur. Vzhľadom na to, že právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznal navrhovateľovi aj náhradu trov na predmetnú daň (13,68 eur).

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie vedľajší účastník na strane odporkyne a domáhal sa zmeny napadnutého rozhodnutia tak, že navrhovateľovi sa náhrada trov konania voči vedľajšiemu účastníkovi neprizná. Zdôraznil svoje osobitné postavenie ako vedľajšieho účastníka - právnickej osoby založenej na ochranu práv podľa osobitného predpisu. Činnosť vedľajšieho účastníka ako neziskovej nekomerčnej organizácie dopĺňa, resp. nahrádza určité pozitívne úlohy a funkcie štátu a štátnych orgánov, čo je potrebné brať náležite na zreteľ pri rozhodovaní súdu. Z takéhoto postavenia vyvodil nemožnosť zaviazania na zaplatenie žalobného nároku, zároveň takémuto vedľajšiemu účastníkovi nemôže byť priznané ani právo na spoločné nerozdielne zaplatenie sumy požadovanej navrhovateľom, ktorého prípadne podporuje.

Čo sa týka možnosti znášať náhradu trov konania, táto by prichádzala do úvahy podľa odvolateľa len výnimočne, t.j. za existencie určitých výnimočných objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré však v posudzovanej veci neexistujú. I v okolnostiach súdnej veci vedľajší účastník dôvodne poukazoval na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na premlčanie uplatnenej pohľadávky ako i na skutočnosť, že navrhovateľ uplatňoval nárok bez právneho titulu. Prvostupňový súd však na uvedené skutočnosti vôbec neprihliadal a odmietol odpor podaný vedľajším účastníkom. Takýmto postupom znemožnil vedľajšiemu účastníkovi naplniť zásadnú úlohu spočívajúcu v aktívnej ochrane spotrebiteľských práv a navyše je povinný znášať trovy konania. Opísaný stav odvolateľ označil za zjavne nespravodlivý s cieľom ochrániť majetok v záujme ekonomicky silného navrhovateľa.

Okrem toho súd prvého stupňa svoje rozhodnutie podľa odvolateľa prakticky nijako nezdôvodnil. Uzavrel, že nakoľko v prípade navrhovateľa ide o ekonomicky silný a odborne pripravený podnikateľský subjekt, pôsobiaci v odbore vymáhania pohľadávok, ktorý zjavne nie je odkázaný nechať sa zastupovať advokátom, ide o masové zneužívanie poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov - spravidla nemajetných spotrebiteľov.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľ žiadal napadnutý výrok o trovách konania potvrdiť. Uviedol, že vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, navyše majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/26/2012, resp. 3Cob/259/2011). Inak by nebol dôvod na pripustenie takéhoto vedľajšieho účastníka, nakoľko by nevedel naplniť predmet svojej činnosti. Nadväzne označil právne zastúpenie vedľajšieho účastníka za neúčelné a nadbytočné.

Taktiež poukazoval na záver rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej vedľajší účastník môže byť rozhodnutím súdu zaviazaný k náhrade trov konania a uzavrel, že v prípade, ak by v konaní mal úspech odporca, bola by odporcovi a rovnako vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznaná náhrada trov konania potrebné na účelné uplatňovanie práva. Preto analogicky tento postup treba uplatňovať aj v opačnom prípade, inak by dochádzalo k obchádzaniu účelu a zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia a ich spravodlivého uplatnenia.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) odvolaním napadnuté uznesenie zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je to konštatované vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Východiskovo je náležitá úvaha navrhovateľa (v zásade nepopretá ani odvolateľom), že od procesného úspechu hlavného účastníka, na strane ktorého vystupuje vedľajší účastník, sa odvíja rozhodovanie i o trovách konania takéhoto vedľajšieho účastníka. Z tohto pohľadu je nepochybné, že v aktuálnom štádiu konania, t.j. po právoplatnosti uznesenia o odmietnutí podaného odporu, nemožno prijať iný záver, než o (plnom) procesnom neúspechu odporkyne a teda i vedľajšieho účastníka na jej strane.

Nadväzne sa však pre konajúci súdu otvára priestor pre posúdenie účelnosti (§ 142 ods. 1 O.s.p.) uplatnených trov konania, v súvislosti s ktorou (účelnosťou) sa naopak opodstatneným javí stanovisko vedľajšieho účastníka (na strane odporkyne) o hromadnom poskytovaní právnych služieb pri formulovaní návrhov a súdnych podaní, nakoľko i navrhovateľom predložené vyjadrenie (za ktoré súd I. stupňa priznal náhradu trov) k odvolaniu vedľajšieho účastníka je obsahovo identické ako v iných obdobných prípadoch týkajúcich sa posudzovania sporného vstupu vedľajšieho účastníka do súdneho konania v štádiu rozkazného konania. Nadväzne možno uzavrieť, že vo svojej podstate ide len o „vpísanie“ údajov do vopred pripraveného textu. Takúto činnosť rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, ktorá by bola vyžadovala úplné právnické vysokoškolské vzdelanie, vrátane príslušnej advokátskej praxe. Jedná sa totiž o bežné administratívne úkony, ktoré je navrhovateľ spôsobilý vykonať samostatne a bez akýchkoľvek zásadnejších problémov. Základom takejto aplikácie § 142 ods. 1 O.s.p. je vedomosť, predovšetkým z vlastnej rozhodovacej činnosti (§ 121 O.s.p.), o početnosti argumentačne totožných

úkonov právnej služby, v rámci ktorých sa iba obmieňajú údaje o jednotlivých účastníkoch, o spisových značkách súdneho konania, o označení zmlúv, o časových údajoch a pod, pričom uvedené hľadisko odvolací súd uplatňuje štandardne vo svojej rozhodovacej činnosti tak u (samotných) účastníkov konania ako i u vedľajších účastníkov. Navrhovateľom uplatnené (a okresným súdom) priznané trovy konania preto postrádajú nevyhnutný atribút účelnosti.

Z určujúceho hľadiska významnou je tiež skutočnosť, že argumentácia navrhovateľa obsiahnutá v dotknutom vyjadrení nebola prevzatá odvolacím súdom (v rámci uznesenia o potvrdení odmietnutia odporu). Inými slovami, rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na úplne inom právnom posúdení (absencia súhlasu hlavného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka) než predložil (bez akejkoľvek reakcie na konkrétne dôvody preskúmaného uznesenia) navrhovateľ.

Bezpredmetným je napokon i poukaz navrhovateľa na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (resp. v Banskej Bystrici), nakoľko predmetom v posudzovanej veci (na rozdiel od označených rozhodnutí) nie je nárok vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, ale naopak jeho povinnosť náhrady trov.

Z opísaných dôvodov odvolací súd pristúpil k zmene napadnutého uznesenia v podobe nepriznania náhrady trov konania navrhovateľovi.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný (hoci i v prípade úspechu by do úvahy prichádzala aplikácia vyššie uvedených záverov), odporkyňa a vedľajší účastník na jej strane si predmetný procesný nárok neuplatnili.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e j e** odvolanie prípustné.